

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 135/2021
29.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., .. улица број ..., одлучујући о жалби предлагача поднетој против решења Управног суда Р4 у 281/21 од 30.09.2021. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је дана 29.10.2021. године

РЕШЕЊЕ

Жалба **СЕ УВАЖАВА** и **ПРЕИНАЧУЈЕ** решење Управног суда Р4 у 281/21 од 30.09.2021. године, тако што се:

УСВАЈА приговор предлагача и утврђује да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Управним судом у предмету У 22307/2018 (2013).

НАЛАЖЕ СЕ судији известиоцу у предмету Управног суда У 22307/2018 (2013) да, у року од два месеца од дана достављања овог решења Управном суду, настави поступак у наведеном предмету по тужби АА и предузме друге радње неопходне за окончање поступка, као и да, у року од 30 дана по истеку претходно наведеног рока, обавести председника Управног суда о предузетим радњама.

Образложење

Предлагач АА је 21.10.2021. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 281/21 од 30.09.2021. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 22307/2018 (2013), као неоснован.

У жалби се наводи да је Уставни суд, поступајући по уставној жалби АА, донео Одлуку Уж 7875/2015 од 06. септембра 2018. године којом је усвојио уставну жалбу, поништио пресуду Управног суда У 1653/13 од 02.10.2015. године и одредио да исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоце уставне жалбе. Предлагач АА истиче да ББ, која је такође била тужиља у управном спору пред Управним судом у предмету У 1653/13, није подносила уставну жалбу и да нема основа да се даље сматра странком у управном спору. Предлагач АА наводи да жели да сама настави управни спор и инсистира да се поступак пред Управним судом реши у што краћем року јер ускоро навршава ... година живота.

Поступајући по жалби предлагача, у смислу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ бр. 25/82 и 48/88 и „Службени гласник РС“ бр. 46/95... 106/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) и нашао да је жалба основана.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15), којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да поред њега воде поступак и одлучују по жалбама.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, број 98/06), утврђено је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Ожалбеним решењем је одбијен приговор предлагача АА поднет ради убрзавања поступка у предмету Управног суда У 22307/2018 (2013), као неоснован, са образложењем да је након пријема Одлуке Уставног суда Уж 7875/2015 од 06.09.2018. године, судија известилац у предмету У 22307/2018 (2013) активно поступао ради стварања процесних услова за одлучивање у том предмету и по прибављању списка од туженог органа заказао усмену јавну расправу за 21.11.2019. године на коју је приступила тужиља АА обавестивши суд да је тужиља ББ преминула. Решењем Управног суда У 22307/2018 (2013) од 13.12.2019. године утврђен је прекид поступка због смрти тужиље ББ и одређено да ће се поступак наставити када наследници пок. ББ преузму поступак или када их суд на предлог противне стране позове да то учине. Управни суд у ожалбеном решењу истиче да не може бити одговоран због тога што су се стекли услови да се поступак у овој правној ствари прекине и што прекид траје више од годину и по дана, јер такву процесну ситуацију није изазвао.

Врховни касациони суд налази да је Управни суд погрешно закључио да у конкретном случају није повређено право предлагача на суђење у разумном року. Наиме, управни спор је покренут још 04.02.2013. године по тужби АА, овде предлагача и ББ која је преминула 08.08.2018. године. Управни суд је 02.10.2015. године донео

пресуду У 1653/13 против које је само АА изјавила уставну жалбу 02.12.2015. године. Одлуком Уставног суда Уж 7875/2015 од 06.09.2018. године усвојена је уставна жалба АА и, поред осталог, утврђено да је пресудом Управног суда У 1653/13 од 02.10.2015. године повређено право подносиоце уставне жалбе на правично суђење, те је оспорена пресуда Управног суда поништена и одређено да тај суд донесе нову одлуку о тужби подносиоце уставне жалбе поднетој против решења Секретаријата за имовинско-правне послове, грађевинску и урбанистичку инспекцију града Београда – Сектор за другостепени управни поступак XXI-05 број 351.1-24/2013 од 25.02.2013. године. Управни суд је, након пријема Одлуке Уставног суда донете по уставној жалби, наставио поступак у управном спору по тужби обе тужиле које је позвао на заказану усмену јавну расправу, иако је у извршењу Одлуке Уставног суда требало да настави поступак само по тужби тужиле АА. Поред тога, Управни суд је решењем од 13.12.2019. године прекинуо поступак због смрти ББ која је изгубила својство странке у управном спору тиме што није побијала уставном жалбом пресуду Управног суда У 1653/13 од 02.10.2015. године, па је на тај начин већ годину и по дана онемогућено поступање у управном спору по тужби АА, овде предлагача. Управни суд је у управном спору У 22307/2018 (2013) по пријему Одлуке Уставног суда предузимао радње у поступку из чега произлази да се не може говорити о његовој неактивности, али је у овом случају очигледно да се ради о неправилном вођењу поступка који је довео до прекорачења разумног трајања с обзиром на све околности овог случаја.

Врховни касациони суд је своју оцену о неразумно дугом трајању поступка у предмету Управног суда У 22307/2018 (2013) засновао на пракси Европског суда за људска права која се односи на судске грешке у примени права као узрок кршења права на поштовање разумног рока. Европски суд за људска права сматра да правна грешка коју почини неки судија може да оправда закључак о кршењу права на суђење у разумном року у комбинацији са другим чиниоцима. Тако је у пресуди *Rashid protiv Bugarske* (став 82. пресуде од 05.06.2008. године, број представке 74792/01 – пресуда је доступна само на француском језику) истакнуто да је кашњење углавном било последица узастопних враћања предмета од стране виших судова првостепеном суду због неправилног позивања сведока, али и због непоштовања других процедуралних правила.

Полазећи од изложеног, Врховни касациони суд је, на основу члана 18. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, усвојио жалбу предлагача и преиначио првостепено решење Управног суда тако што је утврдио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се води пред Управним судом у предмету У 22307/2018 (2013).

С обзиром на то да је у приговору ради убрзавања поступка АА предложила да се поступак у предметном управном спору настави и да је у жалби против решења Управног суда Р4 у 281/21 од 30.09.2021. године поново истакла да жели да сама настави управни спор, Врховни касациони суд је сматрао да приговор АА ради убрзавања поступка треба истовремено сматрати и њеним предлогом за наставак поступак у управном спору У 22307/2018 (2013), који је у овом случају очигледно основан. Врховни касациони суд је стога одредио рок од два месеца за наставак предметног поступка и предузимање свих неопходних радњи како би се поступак у што краћем року окончао. Имајући у виду постојећу процесну ситуацију у предмету

Управног суда У 22307/2018 (2013), Врховни касациони суд налази да је ово једини начин да се заштити право предлагача АА на суђење у разумном року и правично суђење.

Судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења жалба није дозвољена.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић